

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

Ascensio Domini. Expedi vobis, ut ego vadam: si enim non abjero,
Paraclitus non veniet ad vos; si autem abjero, mittam eum ad vos. Ioan.
16. v. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

Ascensio Domini.

*Expedit vobis, ut ego vadam: si enim non abiero, Paraclitus non
veniet ad vos; si autem abiero, mittam eum ad vos. Ioan. 16.
v. 17.*

1. **C**onsidera, possidenti omne bonum opus non esse, ut ad illud acquirendum se moveat. Ideo Christo, qui Viator simul exitit & Compræhensor, opus non erat, ut fieret beatus, Cælum conscendere; maxime postquam fuscitatus à morte finivit Viam, & vel in terra integram consecutus est beatitudinem ab anima etiam in corpus transfusam. Non poterat ergo Christus dicere Apostolis, ut eos solaretur imminente jam abitu. *Expedit mihi, ut ego vadam.* Idcirco necesse fuit dicere: *Expedit vobis.* Ad summum, quoad se dicere ille potuit, conveniens esse, ut vadat; *Convenit mihi*, quia terra non est condignum gloriosis corporibus diversorium, at quoad ipsos, & in ipsis ceteros fideles dicere potuit esse expediens; *Expedit vobis*: ut qui nihil sui, cum vaderet, illis subtraxit nisi præsentiam, ceterum manebat cum ipsis, quamvis occultus in sanctissimo Sacramento. *Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consumationem sæculi.* Matt. 28. v. 20. Ex alia parte, nisi suam illis subtraxisset præsentiam, de terra abiens in cælum, tantum præstare boni non poterat, quantum eâ subtractâ. Tu interim admirare hoc loco ingentem amo-

rem, quo Christus ferebatur in locum servos; quippe cum posset causam sui abitus illis alligere convenientiam ex parte sui, & dicere: *Convenit mihi, ut ego vadam*; maluit allegare potius commodum, quod redundaret in ipsos, & dicere: *Expedit vobis.*

2. Considera, causam, quare magis expeditur Apostolis Christum abire. eam quærere non est necesse, si quidem ipse Christus ore proprio illum pronunciat. quia, nisi abiret, Spiritus sanctus super eos non descenderet: at si abiret, ipse illum erat multatus. *Si enim non abiero, Paraclitus non veniet ad vos, si autem abiero, mittam eum ad vos.* Quid ita? quod dicat, si abiret, se fore, qui eis mittat Spiritum sanctum, statim cognoscitur, ipsius esse illum mittere. *Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre, Spiritum veritatis &c.* Ioan. 14. v. 26. Sed cur adjungit, eum non fuisse venturum, nisi abiret? An forte dare illum non potuit Apostolis, si versaretur in terra? Certum est dedisse in terra quamvis non eâ plenitudine cum dixit: *Accipite Spiritum sanctum quorum remiseritis peccata, remittuntur eis.* & *quorum retinueritis, retenta sunt.* Jo. 20. 22. quare ergo non dare petente in

terram potuit cum omni plenitudine? Potuit, quis dubitet? sed non debuit: quia ratio exigit, ut Regum quilibet pergat prius triumphans ad regni sui adeundam possessionem, & deinde ejus pandat araria. *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus.* Eph. 4. v. 7. Prius duxit captivitatem, tum dedit dona, non prius dedit dona, deinde duxit captivitatem, quia primum est triumphare, posterius donare, & non primum donare, posterius triumphare. Hinc est, quod loquens Evangelista de tempore, quo Christus promittebat Mundo Spiritum Domini pleno alveo instat fluminis effusum, sed nondum dabit, ideo diceret non dedisse saltem eam plenitudine, quia nondum erat adeptus gloriam. *Nondum erat Spiritus datus, quia IESVS nondum erat glorificatus* Jo. 7. v. 39. Accedit, quod, si Spiritus sanctus descendisset in discipulos, Christo adhuc in terris versante, videri potuerit non tam missus a filio, quam datus a solo Patre in gratiam, aut ad preces Christi, debebat autem manifeste constare, non solum Patrem fuisse, qui mitteret, sed & Christum. Ideo Christum prius eo oportebat ascendere, ubi erat Pater. En igitur veram causam, cur dicat: *Si non abiero, Paraclitus non veniet ad vos, si autem abiero, mittam eum ad vos*, quia talia erant in hoc negotio facta Decreta tanquam justissima. Quo posito numquid causam habuit dicendi Apostolis, *expedit vobis, ut ego vadam*? Expediebat maximè, quia si non abiret, pergerent

R. P. Pauli Segneri Manna Anima.

equidem ejus frui presentia sensibili, ac Spiritum sanctum non acciperent, eo saltem modo, quo redderentur instrumenta idonea ad conferendam Universo sanctitatem. Porro si abiret, ejus in carne presentiam, qua ipsis deerat, compensasset fides viva de ejus Divinitate in omnibus assistente, spes firmior in ipso, & charitas in ipsum ardentior, an non erant hæc bona, quæ abunde supplerent defectum presentia: quoad corpus? & hæc tu quoque disce aestimare magis quam teneros affectus, quos forte experiris, dum in Oratione suaviter conversaris cum JESU Christo; nam ideo potissimum hodie illum vides in cælum ascendere, ut deinceps procedas in Fide, Spe, & charitate. In fide, dum credis in eum, quem non vides. *Etsi cognovimus secundam carnem Christum, sed nunc jam non novimus.* 2. Cor. 5. v. 16. In spe, dum animaris ad eam calcandam viam, quam ipse monstravit. *Ascendit enim pandens iter ante eos.* Mich. 2. v. 13. In Charitate, dum accenderis, ut illum solum velis in cælo regnantem, & nihil aliud extra ipsum. *Quæ sursum sunt, querite, ubi Christus est in dextera Dei sedens, quæ sursum sunt, sapite non quæ super terram.* Coloss. 3. v. 1.

3. Considera fieri posse, ut abutatur aliquis hoc loco ad eximendum tibi affectum erga sanctam Christi Domini nostri Humanitatem, aut certe ad abstrahendum animum à tenera adhesionem ad ipsam, quasi ista impedimento futura sit, ne perfectum induas Spiritum: tantoque magis, quod

Mmm mmm

S. Au-

S. Augustinus exponens verba presentia dicta Apostolis. *Expedi vobis, ut ego vadam, si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos: si autem abiero, mittam eum ad vos, ea velit equivalere his alijs: Non potestis capere Spiritum, quamdiu secundum carnem persistitis nosse Christum.* Tract. 94. in Joan. nihilominus ne patiaris te trahi in persuasionem tam malignam: non enim affectus ad Humanitatem Christi impedimento fuit, quod minus Spiritum acciperent, secundum Augustinum, sed gustus ejus delectationis sensibilis, quem ex ejus presentia capiebant, ob amorem naturalem, honestum quidem, sed carnis non satis defecatum ab eo, qui est superior natura. nam & sanctissima Virgo amore naturali ambiebat Christum, eoque majore, quam ulla Mater quenguam filiorum, cum amor iste fuerit sanè justissimus. Sed hic ipse amor perficiebatur ab altero transcendente naturam ad gradum quendam altissimum, Unde sicut, cum vidit se orbatam presentia dilecti sui JESU amissi in templo, totius tridui spatio anxie quaesivit, afflicta, turbata est, & quasi querula illi aula est dicere: *Fili, quid fecisti nobis sic?* ita cum audivit id factum Divini obsequij causa, statim aquievit: imò cum deinde necesse fuit eo penitus privari aliorum bono, se privari est passa, nec abesse tres dies duntaxat, sed annos integros, quin doleret; imò cum videret illum ultro procedere in atrocissima genus mortis, non prohibuit, sed ad Calvarium usque secuta

est, parata vel in Cruce suffigere manna propria, excarnificare, dilanare, si ita exigeret voluntas Patris. Eo virtutis non erant progressi Apostoli: imò erant affixi Christo, ut durum videtur cum deferere, & ire huic quidem ad Parthos, alij ad Melopotamos huc ad Medos, illi ad Indos, quamvis nomen ejus annunciatum dicerent. Ideo Christus abiebat abitum suum fore ipis necessarium, ut mitteret Spiritum Sanctum, quia, cum iste venturus esset, ut faceret praecoes universi, id impleri non poterat, nisi illi superarent affectum: honestum quidem, sed naturalem, qui eos obligabat, ut cuperent continuo versari cum ipso, eum videre, audire, communi. Atque hoc sensu Doctor Angelicus S. Augustinum explicans loco adducto ita dicebat: *Sciendum, quod Augustinus exponens illud, Jo. 16. Expedi vobis, ut ego vadam &c. dicit, quod hoc ideo erat, quia Discipuli carnatissimi amantes Christum afficiebantur ad ipsum sicut carnalis homo ad carnalem amicum: & sic non poterant elevari ad spiritualem dilectionem, quae etiam praesente multa facit pati.* in Ep. 2. ad Cor. c. 5. lect. 4. Quamquam quis non videt Spiritum Sanctum suo in Apostolos adventu facile potuisse effluere, ut quamprimum vincerent affectum illum nimium, quo ambiebat presentiam Christi, & optaret eorum quilibet ipsum relinquere propter ipsum dicens cum Paulo: *Optabam ego esse anathema esse à Christo pro fratribus meis?* atque ideo ratio adducta, libe-

ne perpendimus, vni habet planè exiguam. Sed demus habere maximam, quid hoc spectat ad amorem Humanitatis Christi Domini nostri ab oculis nostris penitus remotæ, & ad amorem illius etiã intimum, atque ex imis præcordijs profectum? an fortè hoc impedit, ne patiamur pro ipso, ne ultro citroque commeantes ibi laboremus, ubi major ejus gloria exigit? Sensibile, quod erga Christum experiebantur Apostoli, fundabatur in sensibus corporicis eum videndi, audiendi, & alia faciendi illis usitata, qui inter sese humano modo conversantur. Sensibile, quod nos percipimus, totum fundatur in Fide, & ideo plurimum differt. Ceterum an putas Apostolos jam plenos Spiritu Sancto non habuisse continuè præsentem, cum vagi discurrerent per mundum, in intellectu, & imaginatione sua Humanitatem Christi Domini nostri, quam aliquando tam propè spectabant, imò & speciem ejus corpoream, lineamen-

ta vultus, incessum, & quidquid in eo venerabatur humano augustius etiam in aspectu? Erras sanè, si aliud iudicas. imò illorum Princeps S. Petrus sola recordatione Præsentia Christi, qua fruebatur, semper solvebatur in lacrymas, tanta erat teneritudo, quam senerat. *Petrus ad eum afficiebatur ad Christi corporalem presentiam, quam ferventissime dilexerat, quod post Christi Ascensionem, cum dulcissima presentia, & sanctissima Conversationis memor erat, totus resolvebatur in lacrymas, ita ut gena ejus viderentur aduste.* S. Thom. in Jo. c. 17. lect. 2. Itaque ne finas sententiã tam pulchrã te perverti, & ab illo avelli, quod tunc debent esse in terris deliciae, à continua scilicet conversatione cum JESU Christo non solum ut DEO, sed etiam ut homine, quippe cum fides Christiana te obliget, non solum ut DEUM ames, sed ob id imprimis ames, quod operari in terra factus homo amore tui dignatus est.

Dominica Pentecostes.

Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis. Rom. 5. v. 5.

1. **C**onsidera jam inde à principio Mundi Amorem Domini nostri erga nos dedisse præclara documenta sui, ut nos ad redamandum obligaret. Porro si in illis, fuit instar fluminis benefici, quod majora semper sumpsit incrementa, hodierno die dici potest

ruptis aggeribus denique inundasse. Unde exclamat Apostolus: *Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis.* quia, si advertis, quidquid Dominus jam inde à principio egit pro nobis, totum referebatur ad hunc finem dandi

Mmm mmm 2

di